

I
Het sterft van de verloren dromen hier
11

II
Waar te beginnen
27

III
Alles waait
41

IV
Passages
51

V
Narrenliederen
63

Aantekeningen
72

WANT LINK IS HET en niet makkelijk te verstouwen,
ziektes die niet overgaan,
deuren voor altijd dichtgedaan,
geen sneeuwvloks kans in de hel te maken
en alles door zien gaan.

*Dolende koningen worden handige dieven.
De mooiste meiden zijn de lastigste lieven.*

Eens was het anders.

Haast kopje-onder in haar wonder ging je.
Achter de woorden stond haar naam.
In de kamer op het zuiden stond je vleugel bij het raam.

Het sterft van de verloren dromen hier.

Krom is de weg, rond zijn de wielen, hard is het steen
en het avontuur ben je zelf.

*Een is oudbakken brood
twee zo gewoon als de dood
drie is het ei in je petje
vier het hoofd in je handen
maar vijf is waarom ik je schrijf.*

Het sterft van de verloren dromen hier.

Geen sneeuwvloks kans in de hel
te maken en alles door zien gaan.

Steeds meer slaggers aan het hoofd van de kudde.

In S. langs de weg zat ik en at ik mijn brood.
Een standbeeld stond daar door de duif bescheten,
een fier te paard gezeten ik ikker ikst, de hertog

met zijn heersersblik, de capitano van het blauwe niks,
de roem, de rimmel en de ram, de tranen van Tiranistan.

Krom is de weg, snel zijn de wielen, hard is het steen
en het cadeau ben je zelf, stinkend van toeval, niet te bevatten.

Steeds meer glunderende slagers aan het hoofd van de kudde.

WEDEROM JUNI. Uit zijn jaden grasjungle komend,
 traag vorderend, onbegrijpelijk anders,
 aarzelend, met draaiende voelsprietten,
 stond in glimmend pantser de tor
 voor een plooi van mijn Gullivers broekspijp vandaag.

Ik erfde alles.

Ik erfde het paleis en de tuinen.

De varkensstal en het onontwarbare kluwen.

Ik erfde alles.

Juni, wolken en hommels.
 Altijd die plas op je pad
 waarover, vingerafdruk-uniek,
 de rimpels en lijnen lopen
 van het langzaam verstrijkende windmoment,
 tot waterpas opnieuw de plas
 en zich weer lezen laten
 de kleine, fijne twijgen,
 de wolken en de verre vogelstippen.

Altijd dat woord *samenloop*
 met dat andere woord *onachterhaalbaar* in zijn kielzog.

Per ongeluk ooit die trein in gestapt
 waarin toen toevallig zat
 zij die je juli in oktober zou stoken.

*Aan de nietsvermoeders op weg,
 de pionnen op het veld, de gansjes in de put,
 de hartenvrouwen en hartenboeren speciaal,*

een groet.

*Aan de Duimpjes verdwaald
 en de kaalgeworden Kuifjes van het laatste avontuur,*

houd moed.

*Aan de dubbers en dobbelaars,
aan de rijders op de tijger de tijger de tijd,*

een groet.

Naar het schudden van kaarten
en het rollen van dobbelstenen keek ik graag.

‘Pandoer, Schoppenaas, Hartentroef,’ schreeuwden de ooms
kaartspelend in hemdsmouwen en bretels achter hun bierglazen
in de laaghangende rook van sigaar en sigaretten
op familiefeestjes ’s avonds.

Bij het begin van het spel, vóór het schudden en delen,
liefdevol bijna, werd altijd één kaart terzijde gelegd.
Die mocht niet meedoen maar was wel belangrijk, verklaarden zij.
Dat was de Joker, de Zot, de Nar, de Dwaas,
de Gek, de Harlekijn, de Hofnar. Meer namen
dan Samen hebben voor sneeuw hadden de ooms voor die kaart.

*

GA ik weet niet waar
haal ik weet niet wat.

Put
uit je puzzelstukkenmens.

Wroet
waar het pijn doet.

Haal ik weet niet wat
ga ik weet niet waar.

HOE OUDER hoe kleiner het werelddeel,
 tot kamer en bed gekrompen bij velen,
 tot een bord pap bij anderen en verder nog:
 pap en bord en alle begrip voorbij.

Het sterft van de verloren dromen hier.

Teruggekeerd laatst zoals de meesten doen,
 het huisje aangegaapt, rondgedwaald,
 in het gras gelegen,
 niets is gebleven, alles is er nog,
 paardenbloem, ereprijs, dovenetel,
 zaadpluizen door de wind hun plek geweest,
 alles is er nog, niets is gebleven.

Het sterft van de verloren dromen hier.

Ome G., in bloedvlekkenschort,
 alle ramen van de keuken beslagen,
 stond een hele avond zult en balkenbrij
 van een varkenskop te maken.

Ome L. zong op de familiefeestjes. Als de stemming
 vrolijker en vrolijker werd, zijn verlegenheid
 door bier en jenevertjes verdreven, klom hij,
 na het zoveelste verzoek van de ooms en tantes,
 op een stoel, soms ook op tafel, voorzichtig
 manoeuvrerend op zijn sokken tussen de glaasjes,
 om ten gehore te brengen liederen uit het leven gegrepen.

Al lang dood die ooms en tantes.

Wie kent nog – klapstuk uit het repertoire van L.,
 uit volle borst op de familiefeestjes meegezongen,
 stemmen door jenevertjes gesmeerd, door luid gestamp
 van voeten begeleid – dit oude liedje:

De kist is ien de kuul gezakt –

Boem!

Een schup met eerd er op gesmakt –

Boem!

*Geen preek op riekdom, liefde en roem
leert mien zoo veul as dâ: boem! Boem!*

DROOMDE
dat ik terug was,
droomde

alles was er nog,
niets was voorbij,

vol feestkabaal
en sigarettenrooknevels de kamer,

flessen en glaasjes,
muziek, jenever en bier,

in bretels
en hemdsmouwen de ooms

– al lang gecremeerd of begraven,
slecht afgelopen hun sprookje,
solitude & suicide –

het sterft van de verloren dromen hier,

niets was voorbij,
alles was er nog,

of ik wat voor wilde dragen
kwamen de ooms
– omdat evenals L.
ik, Wjanka de zoveelste
Iwan die Peter heette –

kwamen
vrolijk bejeneverd de ooms

herhaaldelijk vragen
onder voortdurend bijvullen
van mijn glas

wat ik kiezen zou om voor te dragen
een lied
om te zingen of niet

staande op tafel
tussen de flessen en glaasjes
en ik zei dat ik kiezen zou

*Bellenblazers zilverpraters,
zij die verre reizen maken,
al wie met kwalen kampen of met kou,
jullie die verpffffft zijn in het blauw.*

*Korenschoven pannendaken,
bedden die van liefste kraken.*

*Alles wat geen amen kent,
jij die niet te noemen bent.*

*Drie pasgesnikte dikke kindertranen
op twee vingerhoeden sterrenstof
bij open raam met zonnestralen.*

*Rijkdom ramspoed rottenis,
alles wat verborgen is.*

*Sta mij terzij goudste van al,
liefde, laatste die nog licht geeft
in het donkere dal.*